

1) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Za przetrzymanie wagonów w kopalniach, koksowniach i brykietowniach pod ładunkiem węgla, miału węglowego, koksu i brykietów za każdą godzinę i jednostkę 10-tonnową — 1,50 zł. Jednostki 10-tonnowe oblicza się w drodze sumowania ładowności wagonów przetrzymanych i podzielenia otrzymanej sumy po jej zaokrągleniu do pełnych 10 tonn wwyż przez 10. Za przetrzymanie wagonów załadowanych bez zamówienia z ilości wcześniej podstawionych (na zapas) i nie nadanych do przewozu do końca okresu, w którym je załadowano, kary umowne w wysokości 1,50 zł za każdą godzinę i jednostkę 10-tonnową pobiera się od każdego wagonu według kontroli numerycznej

z przeliczeniem ładowności każdego wagonu na jednostki 10-tonnowe; otrzymane z przeliczenia ułamki jednostek 10-tonnowych zaokrągla się do pełnych jednostek.”;

2) w ust. 9 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) pod ładunek węgla, koksu i brykietów w kopalniach węgla, koksowniach i brykietowniach pobiera się za każdą jednostkę 10-tonnową połowę kar umownych przewidzianych w pkt 1; jednostki 10-tonnowe oblicza się w sposób określony w ust. 6a”.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Kolei.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1603

ZARZĄDZENIE Nr 383 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 grudnia 1955 r.

w sprawie przyjmowania przez pracowników jednostek nadrzędnych prac zleconych od jednostek podległych.

W toku kontroli przeprowadzonych przez organy kontroli państwowej stwierdzono fakty przyjmowania przez pracowników poszczególnych komórek organizacyjnych niektórych ministerstw, w szczególności przez pracowników centralnych zarządów, prac zleconych od podległych jednostek. Praktyka ta wpływa demoralizująco na zleceniobiorców, utrudnia im bowiem pełnienie nadzoru nad podległymi jednostkami i skłania do liberalizmu wobec ujawnionych niedociągnięć w działalności tych jednostek. Natomiast w jednostkach, które udzielają prac zleconych pracownikom jednostek nadrzędnych, praktyka ta wpływa ujemnie na dyscyplinę finansową, gdyż stwarza warunki sprzyjające bezkarności, a zatem ośmielające do dokonywania różnego rodzaju naruszeń.

Powyzszy stan rzeczy skłonił niektóre resorty (np. Ministerstwo Przemysłu Lekkiego) do wydania zarządzeń ograniczających możliwość powierzania pracownikom jednostek nadrzędnych prac zleconych przez jednostki podległe. Wprowadzenie podobnych ograniczeń jest konieczne we wszystkich resortach.

W związku z powyższym zarządza się, co następuje:

1. Zabrania się pracownikom jednostek nadrzędnych w państwowych zakładach pracy (urzędy, instytucje, przedsię-

biorstwa, gospodarstwa) przyjmowania prac zleconych od jednostek podległych.

2. Minister (kierownik urzędu centralnego) lub dyrektor centralnego zarządu może w wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach zezwolić na przyjęcie przez pracownika pracy zleconej od jednostki podległej zakładowi pracy zatrudniającemu pracownika, jeżeli stwierdzi, że wykonanie pracy zleconej nie stoi w sprzeczności z normalnymi obowiązkami służbowymi pracownika i nie może wywołać podejrzeń o stronniczość lub interesowność zleceniobiorcy i zleceniodawcy.

3. W przypadku stwierdzenia naruszenia zakazu przewidzianego w pkt 1 należy w stosunku do winnych wyciągnąć odpowiednie konsekwencje służbowe.

Z uwagi na stwierdzenie przez organy kontroli państwowej również w spółdzielczości faktów przyjmowania prac zleconych od jednostek podległych zaleca się Centralnemu Związkowi Spółdzielczemu uregulowanie tej sprawy na zasadach analogicznych.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1604

ZARZĄDZENIE Nr 384 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 grudnia 1955 r.

w sprawie stanowisk w wydziałach zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych, na których mogą być zatrudnieni lekarze i lekarze dentyści, oraz dodatków funkcyjnych przywiązanych do tych stanowisk.

Na podstawie § 16 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 października 1954 r. w sprawie uposażenia lekarzy i lekarzy dentyistów (Dz. U. z 1954 r. Nr 48, poz. 229 i z 1955 r. Nr 25, poz. 152) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się następujące stanowiska w wydziałach zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych, na których mogą być zatrudnieni lekarze i lekarze dentyści:

- a) naczelnik wydziału zdrowia,
- b) zastępca naczelnika wydziału zdrowia,
- c) kierownik działu leczenia,

d) starszy inspektor-lekarz (dentysta),

e) inspektor-lekarz (dentysta).

2. Ogólną ilość etatów pełnych i etatów niepełnych przeznaczonych na obsadę stanowisk lekarskich wymienionych w ust. 1 ustala corocznie Prezes Państwowej Komisji Etatów na wniosek Ministra Kolei w porozumieniu z Ministrem Zdrowia.

§ 2. Ustala się następujące dodatki funkcyjne dla lekarzy i lekarzy dentyistów, zatrudnionych na stanowiskach wymienionych w § 1 ust. 1 w wydziałach zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych:

- a) naczelnik wydziału zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych w:
Warszawie, Łodzi, Stalinogrodzie, Krakowie, Wrocławiu, Poznaniu i Gdańsku 800 zł,
Lublinie, Szczecinie i Olsztynie 700 zł,
- b) zastępca naczelnika wydziału zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych 600 zł,
- c) kierownik działu lecznictwa dyrekcji okręgowych kolei państwowych w:

Warszawie, Krakowie, Łodzi, Stalinogrodzie, Wrocławiu, Poznaniu i Gdańsku	500 zł,
Lublinie, Szczecinie i Olsztynie	400 zł,
d) starszy inspektor-lekarz (dentysta)	300 zł,
e) inspektor-lekarz (dentysta)	200 zł.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1955 r.

Przewodniczący Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1605

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 grudnia 1955 r.

w sprawie zatrudnienia inwalidów wojskowych.

Na podstawie art. 25 ust. 5 i art. 43 ust. 1 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 37, poz. 159), art. 33 ust. 7 i art. 48 ust. 1 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym generałów (admiratów), oficerów zawodowych i podoficerów nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 41, poz. 181), art. 33 ust. 7 i art. 40 dekretu z dnia 27 lipca 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 31, poz. 184) oraz art. 33 ust. 7 i art. 40 dekretu z dnia 9 listopada 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 43, poz. 273) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wydziały (referenci) rent i pomocy społecznej prezydentów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych, właściwych ze względu na miejsce zamieszkania inwalidów wojskowych, kierują ich do zatrudnienia stosownie do sprawności fizycznej i kwalifikacji zawodowych, zgodnie ze wskazaniami i przeciwwskazaniami komisji lekarskich do spraw inwalidzwa i zatrudnienia (KIZ).

2. Skierowanie inwalidy wojskowego do pracy następuje na jego ustny lub pisemny wniosek.

§ 2. Za inwalidów wojskowych, zwanych w dalszym ciągu „inwalidami”, w znaczeniu niniejszego zarządzenia uważa się:

- 1) osoby uznane za inwalidów na podstawie przepisów dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 37, poz. 159),
- 2) osoby uznane za inwalidów na podstawie przepisów dekretu z dnia 18 września 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym generałów (admiratów), oficerów zawodowych i podoficerów nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 41, poz. 181),
- 3) osoby uznane za inwalidów na podstawie przepisów dekretu z dnia 27 lipca 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 31, poz. 184),
- 4) osoby uznane za inwalidów na podstawie przepisów dekretu z dnia 9 listopada 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 43, poz. 273),
- 5) osoby uznane za inwalidów wojennych lub wojskowych na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r.

§ 3. 1. Zakład pracy obowiązany jest zatrudnić inwalidę skierowanego przez prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej stosownie do jego sprawności fizycz-

nej i kwalifikacji zawodowych zgodnie ze wskazaniami i przeciwwskazaniami KIZ.

2. Jeżeli stanowisko pracy nadające się dla inwalidy jest obsadzone przez pracownika zdrowego, zakład pracy obowiązany jest w ramach planów zatrudnienia przenieść tego pracownika na inne stanowisko, a na jego miejsce zatrudnić skierowanego inwalidę.

§ 4. Zakład pracy obowiązany jest zatrudniać nadal, stosownie do sprawności fizycznej i kwalifikacji zawodowych, inwalidów, którzy przed powstaniem inwalidztwa pracowali w tym zakładzie pracy — nawet bez skierowania prezydium.

§ 5. Zakład pracy obowiązany jest zawiadomić właściwe prezydium rady narodowej o podjęciu pracy przez inwalidę skierowanego przez prezydium, jak również zatrudnionego w przypadku określonym w § 4.

§ 6. 1. Zakład pracy obowiązany jest:

- 1) zapewnić zatrudnionym w zakładzie inwalidom warunki bezpieczeństwa i higieny pracy odpowiednie do rodzaju ich kalectwa (schorzenia),
- 2) dostosować i ulepszać warsztaty pracy do możliwości pracy inwalidów,
- 3) troszczyć się o stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych inwalidów, w szczególności przez organizowanie i prowadzenie dla nich odpowiedniego szkolenia zawodowego,
- 4) otoczyć inwalidów właściwą opieką.

2. W celu prawidłowej realizacji zadań wymienionych w ust. 1 zakład pracy obowiązany jest zapewnić zakładowym instruktorom inwalidzkim właściwe warunki pracy i pomoc w wykonywaniu ich zadań.

§ 7. Wydziały rent i pomocy społecznej prezydentów wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi) obowiązane są udzielać zakładom pracy pomocy w sprawach związanych z właściwym zatrudnieniem inwalidów, a w szczególności w sprawach:

- 1) doboru zajęć dla inwalidów,
- 2) dostosowania maszyn, urządzeń i narzędzi pracy do kalectwa inwalidów,
- 3) zabezpieczenia właściwej opieki nad inwalidami.

§ 8. 1. Zakład pracy może rozwiązać umowę o pracę, zawartą z inwalidą, tylko z ważnych przyczyn za uprzednią pisemną zgodą prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, niezależnie od tego czy inwalidą zatrudniony był na podstawie skierowania prezydium rady narodowej, czy też został przyjęty do pracy bez takiego skierowania.